

EXPUNERE DE MOTIVE

Dispozițiile art. 23 alineatele (2) și (3), din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, republicată, au făcut obiectul unei critici de neconstituționalitate, formulată pe calea excepției în fața instanței de judecată. Prin Decizia nr. 665 din 5 iulie 2007, Curtea Constituțională a admis excepția și a constatat că dispozițiile legale menționate sunt neconstituționale.

Trebuie precizat că forma actuală a alineatelor, (2) și (3) ale articolului 23, a fost stabilită de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2005, aprobată prin Legea nr. 90/2005. Astfel, a fost instituit un regim procedural diferențiat de angajare a răspunderii penale, între foștii membri ai Guvernului și cei în funcție, în sensul de a lua în considerare nu raportul dintre fapta săvârșită și calitatea de membru al Guvernului, ci momentul în care se declanșează urmărirea penală.

Încă de la dezbaterile O.U.G. nr. 3/2005, atât în Senat, cât și în Camera Deputaților, mai mulți parlamentari au atras atenția asupra faptului că un asemenea text contravine dispozițiilor constituționale, în condițiile în care elementul ce determină aplicarea normei procedurale speciale privind responsabilitatea ministerială este dat de raportul direct dintre calitatea de membru al Guvernului și fapta săvârșită, nu de calitatea persoanei la momentul declanșării urmăririi penale. În acest sens, faptele penale săvârșite de un membru al Guvernului ce nu au legătură cu această calitate se cercetează potrivit normelor de drept comun. Doar pentru faptele săvârșite în legătură cu exercitarea funcției de membru al Guvernului se angajează răspunderea penală potrivit normei speciale de procedură. Este de precizat că în forma anterioară modificării, norma răspundea exigențelor de constituționalitate și nu a constituit un obstacol pentru declanșarea unor cercetări penale, unele finalizate chiar cu trimiterea în judecată a făptuitorilor.

La acea vreme, ministrul justiției, ca reprezentant al Guvernului, nu a acceptat aceste argumente, susținând că dispozițiile din ordonanța de urgență sunt constituționale și necesare.

În cuprinsul deciziei Curții Constituționale, la care am făcut referire, se subliniază că „Potrivit celor statuate de Curte, principiul enunțat impune ca cetățenilor aflați în aceleași situații juridice să li se aplice același tratament juridic sau, în alți termeni, identitatea de rațiune determină identitatea de soluții”.

Potrivit art. 147 alin. (1) din Constituția României „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”. Decizia Curții Constituționale nr. 665 din 5 iulie 2007 a fost publicată în Monitorul Oficial Partea I, nr. 547 din 12 august 2007. În acest sens, obligația Parlamentului este suficient de clară, iar propunerea făcută respectă cerința acordării dispozițiilor legii cu norma constituțională, așa cum rezultă din decizia Curții Constituționale.

Față de cele mai sus arătate, am elaborat alăturata propunere legislativă, pe care v-o supun dezbaterii și adoptării.

Senator
Serban NICOLAE
INITIATOR